

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

XII. In funere M. Valentini Preibisii, Dn. Ioh. Georg. ab Arnimb. &c. Seren.
Elect. Sax. copiarum Præfecti generalis, Concionatoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

num lectissimi Viri, tum afflictissimæ viduæ, tum fratris
mœstissimi nomine, singulares ago & habeo gratias,
quòd has exequias tam promptè atque prolixè executi
estis. Contendent illi assiduè dabuntq;, operam, ut hanc
humanitatem vestram singularem, hoc plenum gratis-
simæ pietatis officium, dignis modis semper compen-
sent.

ORATIO DUODECIMA.

IN FVNERE

M. VALENTINI PREIBISII,
Dn. Joh. Georg. ab Arnimb. &c. Seren.
Elect. Sax. copiarum Præfecti genera-
lis, Concionatoris,

*Rektor Magnifice, Perquam Reverendi, Amplissimi,
Clarissimi ac Prudentissimi Viri &c.*

TRiste sanè ac illætabile, sed justum tamen atque so-
lenne, pro summâ illâ ac incredibile vestrà bene-
volentiam in optimos quosq; ac studio, officium, M. Va-
lentino PREIBISIO, Reverendo ac Præstantissimo
viro, persolvistis. Ecquid enim magis par erat fi-
eri, quàm ut oprimo, & de Ecclesiâ Christi, non mo-
dò doctrinâ ac voce, sed & exemplo constanti, egregiè
merito, exequialis iste honor quàm cumulatisimè ex-
hiberetur? Quamvis facilè concedam, id, sine doloris
morsu, & quadam animi tristitiâ, fieri vix potuisse. Cùm
ob alias causas, quas commemorare hoc loco necesse nō
est; tum maximè, quod vos misericordia haud vulgaris
liberorum tangeret, quos septem ipsos parvos plerosq;

X 2

& non

& nondum confirmatæ ætatis, post se reliquit. Qui cum ereptâ non ita pridem matre amantissimâ, nunc autem & patre optimo, in quo præcipuè omnes rectè adolescendi spes posuerunt hæctenus & collocarunt, adempto, omni præsidio & ipsâ propemodum spe destituti sint, quid agent, quæso eiectioni patriâ, à consanguineis suis exules? in cuius sinum confugient? unde & opem & auxilium suæ imbecillitati expectabunt? Quæ quidem dum cogito mecum & nunc recenseo, tanta profectò me miseratio capit, ut hæream quodammodò, ac in dicendo progressum vix possim. Sed quantum mæroris ac sollicitudinis hoc vestrum vobis injecit officium, tantum & spei optimæ, & præsentissimæ consolationis id orphanis miseris affert. Quemadmodum enim nautæ deprensæ turbulentæ tempestate, benè audent sperare, si deturgeni cælum paulisper, & aliqua iterum lux apparere procul incipiat, ut videre scilicet & animadvertere possint, quò connitendum ipsis & dirigendus cursus sit, quæ declinare ac evitare conveniant: ita & illi quoque ex istâ benevolentia vestrâ, quæ in mediis quasi tenebris ipsis affulget, colligunt ac deprehendunt, ecquos adire potissimum, quibus necessitates suas credere, quorum præcipuè opem ac patrocinium deinceps implorare debeant. Quapropter eo nomine vobis singulares ac summas agunt gratias. Agunt, inquam: nam habere ac referre qui possint, & constituti in hoc ætatis, & tali suâ fortunâ? & agunt ita, ut has non modò, sed plures alias deinceps debere optent pro beneficiis plurimis, quæ & ipsi expectant à vobis, & illa insignis bonitas vestra polliceri videtur. Quo circa agite, Viri optimi atque clarissimi, & non tam gratiam ab orphanis miseris accipite, quàm ipsos in fidem ac patrocinium vestrum suscipite: idque elaborate

rate

rate quæso, ut suo PREIBISIO deinceps, patre desideratissimo, cui supremum honorem nunc persolvistis, minore dolore ac ægritudine animi carere possint. Cogitate humanos casus, & illas lubricas nimis atque incertas vices, quibus perpetuò obnoxii vivimus: perpendite, quod Poëta ille in scenâ quidem, cæterum tanquam oraculum dixit ac edidit,

Cuius potest accidere, quod cuiquam potest.

Ne itaque duriore conditione sint PREIBISII liberi, quam vestris olim, si idem fati genus, quod tamen avertat Deus, opprimat fortè, optetis contingere, diligentem quæso navate operam, & summo studio contendite. Nihil profectò dignius homine est, quam adesse hominibus, & intercessisse miseræ, & emendasse fortunam, & novum calamitosi fatum dedisse. Et est in cælo Deus, qui videt non modò ac intuetur, quæ quisq; benignè fecerit aliis; sed dignis quoque præmiis repensare solet.

ORATIO DECIMA TERTIA.

IN FUNERE

SEBASTIANI MULLERI,

Vratisl. Silesii, SS Theol.

Studiofi.

DEnatalibus, indole, moribusque ac studiis SEBASTIANI MULLERI, Vratislaviensis Silesii, Ornatisissimi ac Literatissimi Juvenis, cui hoc institutum, & celebratum solenne funebre, quum alibi satis dictum sit, nolo nunc quicquam amplius de iis exponere, ne rerum earundem iteratâ narratione